

is, terwijl de dekschilden volkomen zwart zijn. Dat hier de dekschilden eerder bijgekleurd zijn dan het halsschild, is dus in strijd met de stelling: dat de dekschilden altijd de het la atst bijkleurende organen zijn (zie Entom. Bericht. No. 102, blz. 72). Waarschijnlijker is dus, dat wij hier met een atavistisch kleur-overblijfsel te doen hebben. Bij Maarn werd door den heer VAN ELDIK ook een dwergmannetje, van slechts $12\frac{1}{2}$ mm. gevangen, en welwillend voor mijne collectie bestemd.

1946. *Melolontha vulgaris* F. De *a. scapularis* WESTH. werd door Dr. MAC. GILLAVRY bij Winterswijk, Juni, gevangen en welwillend voor mijne collectie bestemd.

2042. *Corymbites (Selatosomus) aeneus* L. Bij Epen (Limb.), Mei, werd een sterk blinkend zwart exemplaar met zwarte pooten gevangen. Op kop en halsschild is nog een zeer geringe groenachtige, op de dekschilden een uiterst geringe bronsachtige schijn voorhanden. Ik noem deze naar den vinder, den Heer G. VAN ROON, *Vanrooni* NOV. AB. Het exemplaar werd met dank voor mijne collectie bestemd.

Den Haag.

ED. EVERTS.

Badende Insecten.

De wandelende tak, *Carausius morosus*, is een insect, dat niet erg beweeglijk en levenslustig is. Gewoonlijk zitten de dieren, zelfs de zeer jeugdige exemplaren, overdag stil, rustend op de achterste twee paren pooten, met de twee voorpooten recht uitgestrekt langs de antennen. Van tijd tot tijd maken zij eene schommelende beweging.

Onlangs nu besproeide ik de verblijfplaats dezer wandelende takken op mijn kamer met een weinig water, ten einde den insecten gelegenheid tot drinken te geven en tevens de gevangenis-atmosfeer vochtig te houden. Tot mijne verbazing zag ik een aantal jeugdige wandelende takjes zich spoeden naar de waterdruppels, die op de klimopbladeren bleven liggen en zij begonnen zich in den druppel te wentelen en graaiden met hunne dunne lange pooten rondom zich. Nu eens lagen de dieren op hunne zijde, dan weer op den rug. Het was vermakelijk, deze apathische

insecten zich zoo uitgelaten te zien toonen. Zij baadden zich met een zichtbaar genot.

Geeft men véél water, dan doen de dieren het niet. Reeds vele getuigen hebben de badende wandelende takjes bewonderd. Het was mij totaal onbekend, dat insecten zich blijkbaar ook wel eens baden.

Leiden, 22 Nov. 1921.

R. VAN EECKE.

Pimpla pomorum Ratz. ♂

Eenigen tijd geleden, kreeg ik van onzen coleopteroloog Jhr. Dr. ED. J. G. EVERTS, een doosje *Hymenoptera* ten geschenke, waarvoor ik ZEd. nogmaals mijn besten dank betuig.

In dit doosje bevonden zich 1 ♂ en 2 ♀♀ eener *Pimpla*-soort, afkomstig van Pater RÜSCHKAMP en, zooals uit de etiketten blijkt, door ZEw. in Mei 1920 te Valkenburg (Z.L.) uit den zeer schadelijken appelbloesemkever (*Anthonomus pomorum* L.), gekweekt. Na determinatie bleek het de in ons land zeldzaam waargenomen sluipwesp *Pimpla pomorum* RATZ. te zijn.

Deze soort werd door SNELLEN VAN VOLLENHOVEN in de Bouwstoffen als inlandsch vermeld, met de opmerking: „Drie voorwerpen uit *Anthonomus pomorum* bij Heemstede v. V.”

Volgens mededeeling van den Heer V. EECKE, zijn de exemplaren in het Leidsch Museum aanwezig en behooren allen tot het vrouwelijk geslacht.

Andere vindplaatsen in ons land heb ik niet vermeld gevonden.

Nu blijkt, dat het ♂ alleen aan RATZEBURG bekend was; hij geeft hiervan de volgende beschrijving in zijn werk, „Die Ichneumonien der Forstinsecten II, 1848, pag. 96—97:

„Ein 2” langes ♂, welches HR. NÖRDLINGER mit dieser *P. pomorum* zusammen erzog, gehört warscheinlich dazu.

Es stimmt mit demselben hinsichtlich der Sculptur, in der hellen Farbe des Randmals; ferner in der weissen Farbe von Schüppchen, Flügelwurzel und Halsrand, auch in der hellen Farbe der Beine, die nur, wie bei ♂ meistens, noch mehr Weiss haben, überein; allein es fehlt das Roth am Rumpfe gänzlich; auch sind die ganzen Fühler heller, besonders die beiden ersten Glieder unten weiss.